

Sygn. akt VPa 53/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Andrzej Marek

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński (spr.)

SSR del. Adrianna Mongiało

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa R. A.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...)” Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 18 stycznia 2013 roku

sygn. akt IV P 291/12

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 6 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Legnicy wyrokiem z dnia 18 stycznia 2013r., sygn. akt IV P 291/12, w sprawie z powództwa R. A.przeciwko Przedsiębiorstwu (...)S.A. w L.o wynagrodzenie za pracę, za okres od września 2009r. do marca 2011r., odprawę emerytalną, nagrodę jubileuszową, barbórkę za 2009r. i 2010r., zapłatę 14-tki za 2009r. i 2010r., ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, ekwiwalent za dodatkowy urlop, w punkcie I wyroku oddalił powództwo i w punkcie II zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 12.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że powód był zatrudniony w pozwanym Przedsiębiorstwie (...)S.A. w L.na podstawie umów na czas określony od 28.02.2008r. do 31.12.2008r., aneksowanej następnie do dnia 30.06.2009r. Jako miejsce świadczenia pracy wskazano „budowę eksportową w M.na terenie Niemiec”. Strona pozwana wydała powodowi świadectwo pracy za okres zatrudnienia od 28.12.2008r. do 17.07.2009r. Wyrokiem z dnia 07.09.2011r. (IV P 125/11) Sąd Rejonowy w L.prawomocnie oddalił powództwo powoda R. A.przeciwko (...)S.A. w L.o ustalenie istnienia

stosunku pracy za okres od 01.07.2009r. do 24.03.2011r., z uwagi na fakt, iż powód w okresie po 30.06.2009r. nie pozostawał w stosunku pracy ze stroną pozwaną. Zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji, u strony pozwanej obowiązywał (...), który w art. 25 określał, że pracownikom zatrudnionym pod ziemią po 5 latach pracy przysługuje urlop wypoczynkowy dodatkowy w wymiarze 5 dni kalendarzowych, a po 10 latach w wymiarze 8 dni. Do lat pracy zalicza się również okresy zatrudnienia pod ziemią w zakładach nie objętych układem. Urlop ten przysługuje pod warunkiem przepracowania pod ziemią co najmniej 1/2 dni nominalnego czasu pracy w roku poprzedzającym rozpoczęcie urlopu. W załączniku nr 10 do (...)określono, że z okazji Dnia Górnika pracownikowi, który jest zatrudniony w dniu 04 grudnia przysługuje nagroda specjalna. Warunkiem wypłaty nagrody jest przepracowanie w spółce 12 miesięcy (od 5 grudnia roku ubiegłego). Zgodnie z załącznikiem (...)do (...), prawo do nagrody rocznej 14-pensji mają pracownicy zatrudnieni w spółce. Warunkiem nabycia prawa do nagrody jest przepracowanie w spółce pełnego roku kalendarzowego. Załącznik (...) do (...)określa, że za długoletnią pracę przysługuje nagroda jubileuszowa. Pracownik nabywa prawo do nagrody w dniu upływu okresu, za który nagroda mu przysługuje. Sąd ustalił, iż powód przeszedł na emeryturę z dniem 01.07.2010r.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał powództwa za nieuzasadnione. Sąd wskazał, iż wiążącym w sprawie był wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie wydany w sprawie o sygn. akt IV P 125/11, którym prawomocnie oddalono powództwo R. A.o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy powodem a Przedsiębiorstwem (...)S.A. w L., w okresie od 01 lipca 2009r. do 24 marca 2011r. Tym samym, w ocenie Sądu, brak jest podstaw prawnych dla dochodzenia przez powoda roszczeń z tytułu wynagrodzenia za pracę jak również ekwiwalentu za urlop za okres od lipca 2009r. do marca 2011r.

Za nieuzasadnione Sąd uznał także roszczenia powoda w zakresie zapłaty barbórki, 14-ej pensji za 2009r. oraz ekwiwalentu za dodatkowy urlop wypoczynkowy za okres do lipca 2009r. Powód bowiem nie spełnił w tym zakresie wymogów określonych w (...). Niezasadnym, w ocenie Sądu I instancji było również żądanie w przedmiocie wypłaty nagrody jubileuszowej. Jak bowiem wskazał powód, nabyłby do niej prawo w czerwcu 2010r. W tym czasie jednak stron nie łączyła umowa o pracę, zatem roszczenie podlegało oddaleniu. Sąd oddalił także roszczenie w zakresie zapłaty odprawy emerytalnej, wskazując, iż takowa przysługuje w przypadku rozwiązania umowy o pracę w związku z przejściem na emeryturę. Natomiast umowa o pracę z powodem uległa rozwiązaniu z upływem czasu na jaki została zawarta, tj. z dniem 30.06.2009r. Na emeryturę powód przeszedł w lipcu 2010r. Zatem brak było przesłanek z art. 92 [1] k.p. do dochodzenia roszczeń z tytułu odprawy emerytalnej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód R. A., który skarżąc wyrok w całości, zarzucił:

1) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku, które nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie, bowiem nie wyjaśnia podstawy prawnej i faktycznej rozstrzygnięcia w części dotyczącej podstawy prawnej dochodzonych roszczeń oraz powodów, dla których Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności braku uznania interesu prawnego powoda w wytoczeniu powództwa o zapłatę ustalonego wyrokiem 07.09.2011r. Sądu orzekającego w sprawie pod sygn. akt. IV P 125/11, a także w oparciu o jakie dowody Sąd uznał, iż powód po dniu 30.06.2009 r. nie pozostawał z pozwanym w stosunku pracy, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia,

2) naruszenie prawa procesowego tj. art. 278 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność określenia wysokości dochodzonego roszczenia, pomimo iż wymagało to wiadomości specjalnych, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem pozwoliłoby na dokonanie obiektywnej oceny, co do tego, czy i w jakiej wysokości roszczenie było uzasadnione,

3) naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 25(1) k.p. poprzez jego niezastosowanie, pomimo że z dowodów zgromadzonych w postępowaniu, a w szczególności ze świadectwa pracy jednoznacznie wynikało, że powód po dniu 30.06.2009 r. został przez pozwaną dopuszczony do pracy, co w świetle ustalonego stanu faktycznego, skutkowało koniecznością zastosowania powołanego przepisu.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania albo o jego zmianę w całości poprzez orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie powództwa.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż Sąd I instancji pominął istotną okoliczność, że powództwo w sprawie IV P 125/11 o ustalenie zostało oddalone nie z przyczyn merytorycznych, lecz z powodu braku interesu prawnego powoda w sprawie. Ponadto powód podniósł, iż wbrew twierdzeniom Sądu, po 30.06.2009 r. nadal świadczył pracę na rzecz pozwanego, a nie został do pracy dopuszczony dopiero od dnia 17.07.2009 r., kiedy to otrzymał świadectwo pracy. Dopiero w jakiś czas po otrzymaniu świadectwa pracy od pozwanego powód podjął pracę u innego pracodawcy. Skarżący wskazał ponadto, iż Sąd nie skomentował żadnego z dowodów zgromadzonych w aktach osobowych powoda, a w szczególności świadectwa pracy, a nawet nie przesłuchał powoda, czy też pozwanego i nie zebrał żadnego materiału dowodowego, z którego mogłyby wynikać odmienne wnioski co do wykonywania pracy przez powoda u pozwanego po 30.06.2009 r. Ponadto, skoro powód nie otrzymał należnego mu wynagrodzenia tylko z powodu tego, że pozwany mimo istnienia stosunku pracy, nie dopuścił go do pracy, to zdaniem skarżącego, Sąd winien zastosować stosowne przepisy o odszkodowaniu. Z tych względów, prawidłowe wyliczenie roszczeń dochodzonych pozwem wymagało wiadomości specjalnych i Sąd winien skorzystać z opinii biegłego, a nie a priori założyć, że roszczenia powoda nie są uzasadnione. Powód argumentował nadto, iż Sąd I instancji błędnie zaniechał zastosowania art. 25 (1) k.p., podczas gdy dopuszczenie go po dniu 30.06.2009 r., w okolicznościach bezspornych ustalonych przez Sąd orzekający, wymuszało zastosowanie powołanego przepisu.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie w całości, popierając argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i wskazując w szczególności, iż powód po 30 czerwca 2009r. nie pracował już na rzecz strony pozwanej, lecz świadczył pracę na rzecz innego pracodawcy w Republice Czeskiej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji jak również argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy nie uchybił art. 328 § 2 k.p.c. O naruszeniu tego przepisu można mówić jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I CKN 185/01, Lex nr 52726, a także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420, z dnia 5 października 2005 r., I UK 49/05, M. Praw. 2006, nr 4, s. 214). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie zachodzi. Wbrew bowiem zarzutom skarżącego, uzasadnienie wyroku spełnia wymogi określone w art. 328 § 2 k.p.c. Z jego treści wynika, iż Sąd dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału, zastosował właściwe przepisy prawa i wydał trafne rozstrzygnięcie w sprawie.

W rozpoznawanej sprawie, zarówno dla Sądu I instancji jak i dla Sądu odwoławczego wiążący jest wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie wydany w sprawie IV P 125/11, w którym prawomocnie zostało oddalone powództwo R. A.o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy nim, a Przedsiębiorstwem (...)w L.w okresie od 01 lipca 2009r. do 24 marca 2011r. Wbrew twierdzeniom powoda, powództwo w tej sprawie nie zostało oddalone z powodu braku interesu prawnego powoda. Z uzasadnienia wyroku wynika bowiem, iż podstawę faktyczną rozstrzygnięcia stanowiło ustalenie, iż po dniu 30 czerwca 2009r. R. A.nie wykonywał żadnej pracy na rzecz (...), gdyż w okresie od 30 czerwca 2009r. do 24 marca 2011r. świadczył pracę na rzecz innego podmiotu w Republice Czeskiej. Rozważania Sądu w przedmiocie interesu prawnego powoda zostały podniesione jedynie jako kwestie uboczne i nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia w sprawie IV P 125/11.

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż powód pozostawał w stosunku pracy ze stroną pozwaną do dnia 30 czerwca 2009r. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia roszczeń powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za urlop za okres od lipca 2009r. do marca 2011r. W uzupełnieniu należy wskazać, że zgodnie z art. 80 k.p., wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa tak stanowią. Na zasadzie natomiast art. 81 § 1 k.p., pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną. W realiach rozpoznawanej sprawy niespornie w okresie od września 2009 r. do marca 2011 r. powód nie wykonywał na rzecz strony pozwanej pracy i także z tego względu, na podstawie art. 80 k.p. wynagrodzenie za ten czas mu nie przysługuje. Również za czas niewykonywania pracy wynagrodzenie nie przysługuje, albowiem świadcząc we wskazanym okresie pracę na terenie Republiki Czech, powód nie był obiektywnie gotów do wykonywania na rzecz strony pozwanej pracy.

Podzielić należało także stanowisko Sądu Rejonowego, iż niezasadne są roszczenia o zapłatę barbórki i 14-ej pensji za 2009r. Powód nie spełnił bowiem wymogów określonych w załącznikach nr 10 i 11 (...), określających zasady wypłacania dodatkowej nagrody rocznej z okazji „Dnia Górnika” oraz zasady wypłaty dodatkowej nagrody rocznej tzw. 14-ej pensji. Powód nie spełnił również warunków pozwalających na wypłatę tych świadczeń w wartościach proporcjonalnych.

Pozbawione uzasadnionych podstaw było także żądanie zapłaty ekwiwalentu za dodatkowy urlop wypoczynkowy za okres do lipca 2009r. Obowiązujący u strony pozwanej (...) dla uzyskania prawa do tego urlopu wymaga posiadania co najmniej 5-letniego okresu pracy pod ziemią (...) przy czym świadczenie to przysługuje pod warunkiem przepracowania pod ziemią co najmniej 1/2 ogólnej liczby dni nominalnego czasu pracy w roku poprzedzającym rozpoczęcie urlopu. Reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika powód nie przedłożył w tym zakresie żadnych dowodów, zaś z jego akt osobowych nie wynika, by legitymował się wymaganym przez (...) stażem pracy, uprawniającym do dodatkowego urlopu.

Brak także podstaw do wypłaty nagrody jubileuszowej. Zgodnie z twierdzeniem pozwu, powód nabyłby do nagrody prawo w czerwcu 2010r. W tym czasie jednak strony nie pozostawały w stosunku pracy, a zatem roszczenie w tym przedmiocie podlegało oddaleniu.

Sąd I instancji zasadnie oddalił roszczenie w zakresie zapłaty odprawy emerytalnej. Zgodnie bowiem z art. 92[1] § 1 Kodeksu pracy, odprawa przysługuje w przypadku rozwiązania umowy o pracę w związku z przejściem na rentę lub emeryturę. W rozpoznawanej sprawie natomiast umowa o pracę uległa rozwiązaniu z upływem czasu, na jaki została zawarta, tj. z dniem 30 czerwca 2009r.

Bezzasadnie powód zarzucił naruszenie art. 25[1] Kodeksu pracy. Niewątpliwie zawarty w umowie o pracę na budowie eksportowej na terenie Niemiec zapis, iż przedłużenie wykonania kontraktu do 3 miesięcy skutkuje przedłużeniem niniejszej umowy bez konieczności aneksu, stanowi obejście powołanego przepisu. W razie zatem uznania, iż aneks z dnia 27 listopada 2008r. do umowy o pracę na budowie eksportowej na terenie Niemiec jest drugą umową o pracę zawartą na czas określony, zapis ten niósłby za sobą skutek określony w § 2 art. 25[1] Kodeksu pracy. W realiach rozpoznawanej sprawy kwestie te pozostają jednakże bezprzedmiotowe, skoro powód wykonywał pracę na rzecz strony pozwanej do 30 czerwca 2009r. tj. do dnia określonego w aneksie z dnia 27 listopada 2008r. W tym stanie rzeczy, zarzut naruszenia powołanego przepisu nie zasługiwał na uwzględnienie.

Chybiony jest zarzut dotyczący naruszenia art. 278 k.p.c. Odnosząc się do argumentacji skarżącego wskazać po pierwsze należy, iż rzeczą powoda jest określenie wysokości dochodzonego roszczenia. Po drugie, nie stanowi uchybienia procesowego pominięcie dalszych dowodów, gdy w świetle zebranego materiału okoliczności istotne zostały ustalone i wyjaśnione (por. wyr. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 marca 2012r., I A Ca 232/12, LEX nr 1171317). Należało zatem podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż dowód z opinii biegłego, na okoliczności wskazane przez powoda, jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia (k. 81 akt sprawy).

W świetle powyższych rozważań brak było podstaw do uwzględnienia pozbawionych uzasadnionych podstaw zarzutów apelacji, co skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzekając o kosztach Sąd oparł się na art. 98 § 1 k.p.c., który na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. ma zastosowanie w postępowaniu przed sądem II instancji. Zgodnie z powołanym przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (§ 6 pkt 7, w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu).